тя го прегърнала и целунала, зела му товара съ красивитѣ ~~дърва~~, отърсила му снѣга отъ ботушитѣ и го поканила да влѣзе

Но той ѝ казалъ, безъ да се помръдне отъ прага:

— Азъ намерихъ нѣщо въ гората и ти го донесохъ да се погрижишъ за него.

— Какво е то? — извикала тя. Покажи ми го, тъй като къщата ни е гола ~~е праздна~~ и ние се уморихме отъ много работи.

Той ~~отк~~ разгърналъ мантията ~~палтото~~ и показалъ спящето дѣте.

— Ахъ, човече, ~~извикала~~ проплакала тя, нѣмаме ли си ние деца? Та си ми донесълъ още и подхвърлениче да ~~ни остане~~ ми седи при огнището. И кой знае дали то нѣкога да ни докара нѣкоя злочестина. И какъ ще го отгледаме ние? ~~Какъ Съ какво ще го храниме.~~

И ~~тя~~ му се ~~тѣ~~ много разсърдила ~~сърдила~~.

— Но това е Звездинъ синъ ~~дѣте на звездата~~, — отговорилъ той, и ѝ разказалъ по какъвъ страненъ ~~чуденъ~~ начинъ го билъ намерилъ.

Но тя не могла да се успокои, подигравала ~~подигравала~~ го, ~~кор~~ сърдила се и викала:

— Хлѣбъ не стига за дѣцата ни, а ние отсега земи да храни чуждитѣ отъ се ~~до де ще храниме~~. Кой ще се грижи за насъ? Кой ще ни храни?

— Господь се грижи и за врабчетата и ги храни, — отговорилъ той.

— Нима и врабчетата не умиратъ ~~Не умиратъ ли врабчетата~~ отъ гладъ презъ зимата? — попитала тя. А ~~Нима~~ сега не е ли зима?